

Връща се и казва: „Тази вечерь не съмъ съ ума си“. Сѣда да се занимава, но слѣдъ 5 минути слуша пакъ сѣщия гласъ. Този пѣтъ не излиза. Трети пѣтъ чува: „Ако не станешъ да отидешъ на еди-коя си улица и номеръ, ще те постигне най-голѣмото нещастие“. Туря шапката си и излиза. Намира улицата и номера, влиза вжтрѣ, похлопва на вратата веднѣжъ, дважъ, никой не го чува. „Вижъ“, казва на себе си, „ето единъ човѣкъ, на когото дѣската хлопа. Влизамъ по 12 ч. въ чужда кѣща, и никой не ми отзаря. Още единъ пѣтъ ще похлопамъ и ще си отида“. Единъ дрезгавъ гласъ: „Какво искашъ?“ — Пратиха ме на това мѣсто. Влиза вжтрѣ, посрѣща го единъ разчорленъ човѣкъ: „Какво искашъ?“ — Пратенъ съмъ тукъ тая вечерь, за тебе. И най-послѣ, отъ дума на дума, този ученъ лѣкаръ си разправя цѣлата история. „А, знаете ли, че мене ме туриха въ тревога тази вечерь заради тебе? Азъ дойдохъ да ти спася живота, да ти покажа, че има нѣкой, който мисли заради тебе, ти трѣбва да бждешъ полезенъ на човѣчеството. Ако се самоубиешъ, нищо нѣма да направишъ, но ако останешъ живъ, всичко можешъ да направишъ, ти си човѣкъ съ образование. Сега, като ме слушате, ще кажете: и азъ искамъ да имамъ тази опитностъ. Може да я имате. Рѣшете се като този американецъ да умрете и ще имате тази опитностъ. Човѣкъ трѣбва да има убѣждения. Вие искате да умрете. Сега, ще ви приведа друго едно изяснение, но да ви не обиди, т. е. сестритѣ, женитѣ, които сж тукъ, тѣ да не се обидятъ, да не мислятъ, че азъ имамъ тѣхъ прѣдъ видъ. Мжжъ и жена, двамата се разхождатъ, правятъ екскурзия по едно планинско мѣсто и спорятъ. Жената се разгнѣява, казва: „Отъ сега нататкъ не искамъ да живѣя съ тебе, ще отида да се хвърля“. Отива. Той казва: „Добрѣ“. Тя поглежда назадъ, оставатъ 2—3 м. да се хвърли, той мълчи. Тя продължава да върви, остава още единъ метъръ, обръща се и му казва: „Е, кажи ми една дума, защо ме оставяшъ да се хвърля тукъ?“ — Като е тѣй, върни се тогава. Това не е убѣждение. Тя отива да се хвърли, но се оглежда. Така не се спасява животъ.

„Отвори имъ умоветѣ да разбиратъ Писанията.“
Първото нѣщо, което ние, съзрѣменнитѣ хора,